

Ζεϊμπέκικος

Λιμάνι. Το νερό γυαλί.
Η Μυτιλήνη γλυκύτατη πάντα,
για βονέτο, κάτι τέτοιο.

Δεν είμαι Μυτιληνίος, μα ούτε και τουρίστας.
Όμως επιστρέφω εδώ πάντα,
με μια καλή δικαιολογία.

Χωριό δεν έχω.
Μικρασιάτες οι παππούδες
και οι γιαγιάδες.
Από απέναντι.

Την πατρίδα, τον τόπο
όπου επιστρέφει η ψυχή
για να γαληνέψει,
θέλησα στην εφηβεία μου
να τη γυρέψω στην Κρήτη.

Είχα παδιαστεί
τότε
και με τον
Καζαντζάκη.

Βοήθησε βέβαια και μια μακρινή ρίζα απ' τα χώματα
της αρχαίας Κυδωνιάς.

Η μητέρα της γιαγιάς μου
της Χρυσάυγης, η Ελένη, ήταν
Κρητικιά.

Βερτουδάκη.

Αχ, αυτή η Κρήτη. Με το που πατάς
το χώμα της, σ' αρπάζει από τη μύτη...

Αρισμαρί και ρίγανη, φασκομηλιά, φλησκούνι,
θύμος, μυρδιά και κατιφές τρυπούνε μου τ' αρθρόνι...

Χρόνια πολλά αναζητούσα την πατρίδα μου
στα βουνά της.

Το αμπέλι που δουλεύαμε στο Γαλένι
ήταν κοντά σ' έναν... «μύλο του Τσουδερού»
Ενός Τούρκου μονόφθαλμου, λέγανε,
που έφυγε με την Ανατταλαγή.

Εκεί τη γνώρισα
την Κρήτη.
Στα βουνά!

Άγρια, λεβέντικη, ζωντανή, χωμάτινη...

Ο κυρ Γιώργης, ο Μανολιός,
ο Γιάνναρος...

Στο ταρατσάκι του σταβλίου που με είχαν να κοιμάμαι
- για το φόβο των θύλων και των αρουραίων -
μου συστήθηκε το Σύμπαν!

Ένα απέραντο αστρομάζωμα, απ' τον Ψηλορείτη
μέχρι τα Λασιδίωτικα, και παρακάτω ως τον Κόφινα.

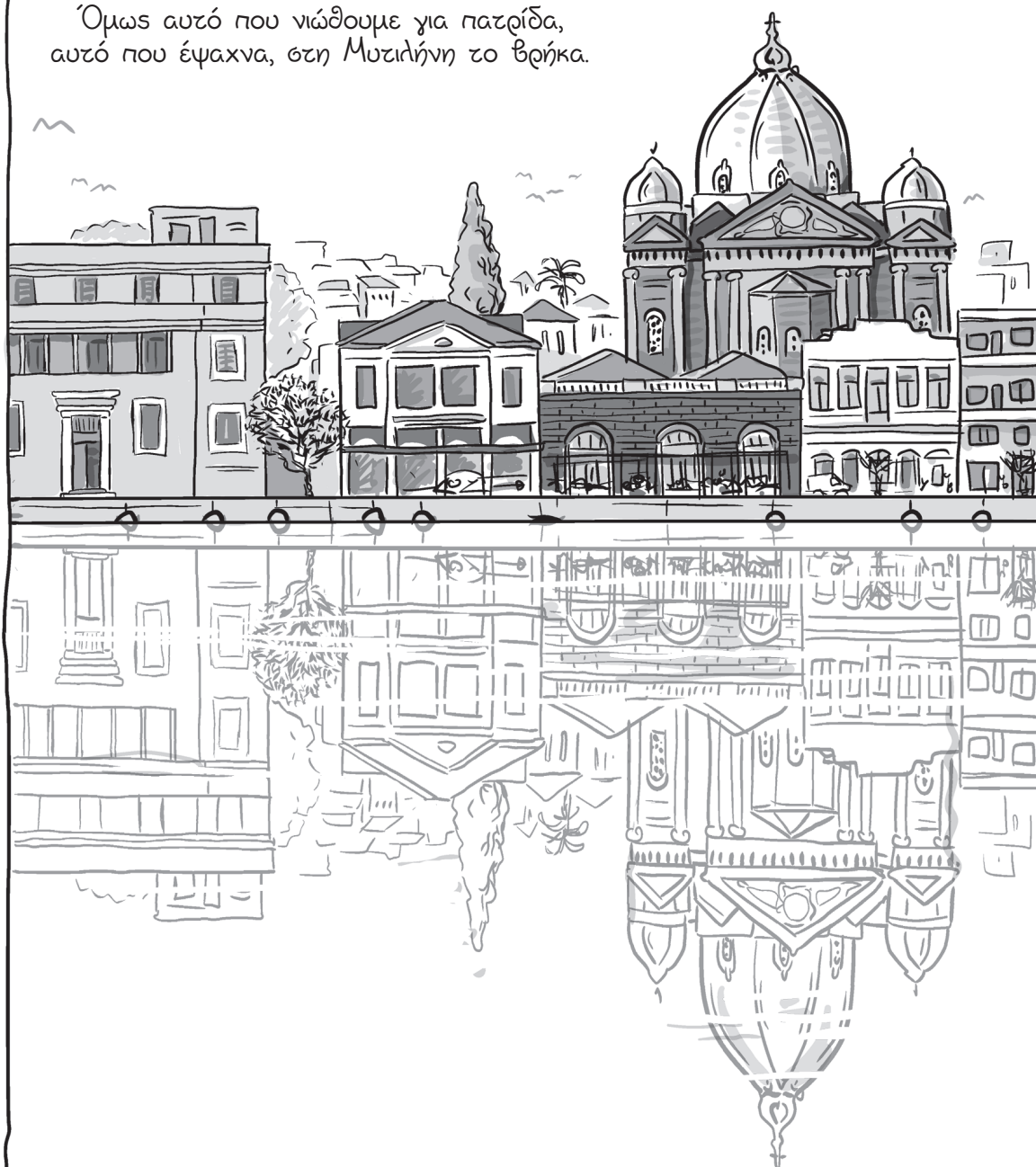

Τα τριζόνια και τα ζούμπερα να υμνούν ολονυχτίς
το αούληηπτο και να λες: Χαλάδι η ζωή τ' ανθρώπου,
αρκεί να μπορεί να τ' αντικρίζει αυτό!

Χάσιμο χρόνου
όλα τ' άλλα.

Όμως αυτό που νιώθουμε για πατρίδα,
αυτό που έψαχνα, στη Μυτιλήνη το βρήκα.

Στο πάνω κάτω
της Ερμού.

Στα όμορφα σπίτια με την τριανταφυλλιά
την πέτρα απ' τα νταμάρια του Σαρμουδάκ,
απέναντι.

Στον τουρκομαχαλά και
στα προσφυγόσπιτα της Πάνω Σκάλας
που, όποτε βρίσκομαι στο νησί,
τη μετρώ για γειτονιά μου.

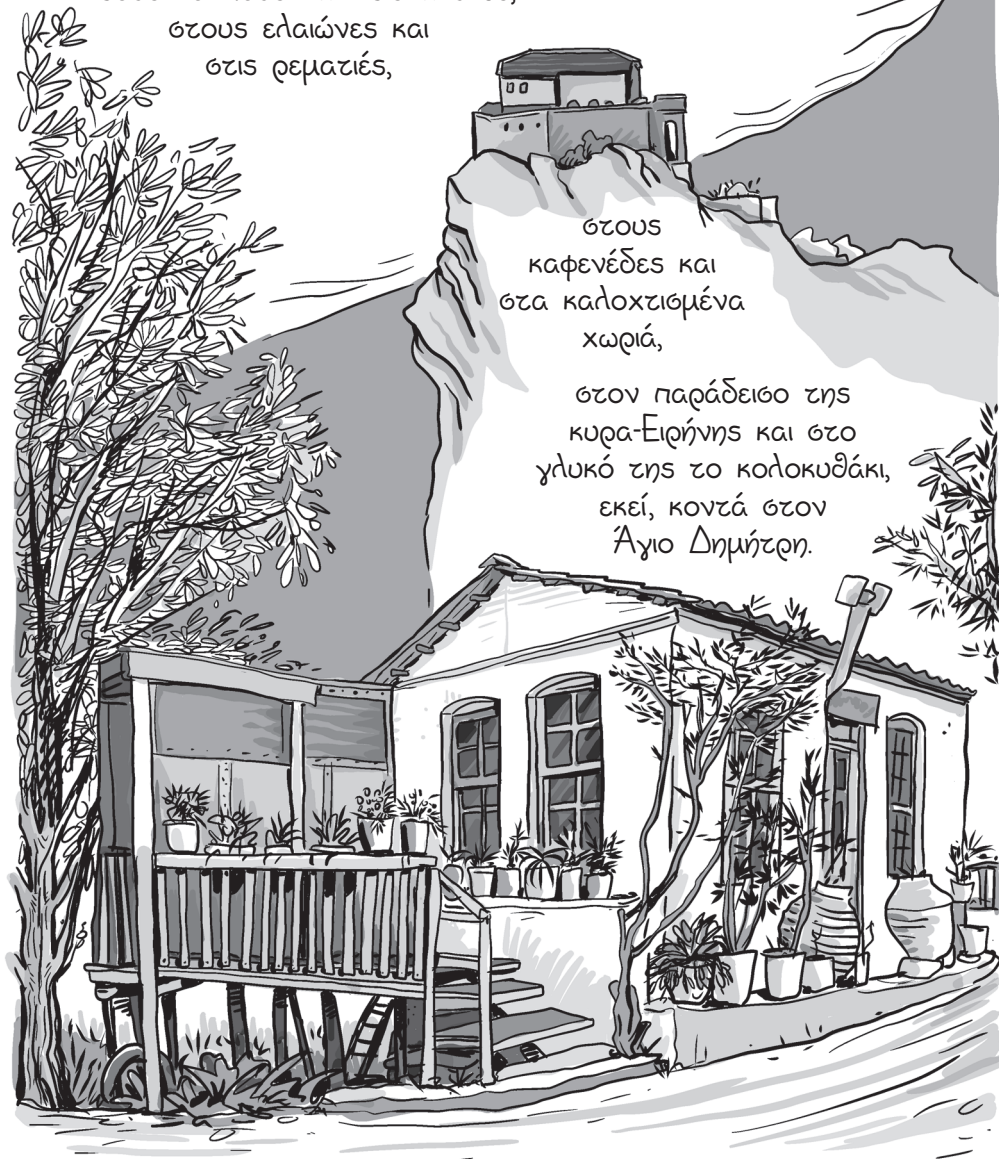
Το βρήκα στα δάση και στα σπησιόμενα
ηφαίστεια της Λέσβου.

Στο μελτέμι και στη γαλήνη,

στους κόλπους και στις αλυκές,
στους ελαιώνες και
στις ρεματιές,

στους
καφενέδες και
στα καλοχτισμένα
χωριά,

στον παράδεισο της
κυρα-Ειρήνης και στο
γλυκό της το κολοκυδάκι,
εκεί, κοντά στον
Άγιο Δημήτρη.

Εχθές είχε παρέλαση.

Παρά έναν χρόνο, εκατό
από την απελευθέρωση
του νησιού από τους εθνικούς
μας εχθρούς, τους Τούρκους.

Όλοι οι λαοί έχουν έναν
μεγάλο, κακό εχθρό.

Κι αν δεν έχουν, πρέπει
να τον εφεύρουν.

Να τον δείξουν,
να τον διδάξουν
στα σχολεία.

Γιατί, πού
ξέρεις...

Θα μεγαλώσουν τα παιδιά,
μπορεί να δούνε άλλους
να φταίνε για τα τραβά
της ζωής τους.

99 χρόνια πριν, λοιπόν, το θωρηκτό Αβέρωφ είχε καταπλεύσει με τη συνοδεία του ανοικτά του λιμανιού.

Ξεφυσώντας καπνούς απ' τα τρία ρουθούνια του, θφράγιζε με τον πιο επιβλητικό τρόπο την απελευθέρωση της Μυτιλήνης.

